

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **Ing. R. L.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený daňově poradenskou společností ELOTOELO s. r. o.,
sídlem Kralická 1, 100 00 Praha 10,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2018, č. j. 7726/18/5200-10422-711473,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne ze dne 15. 2. 2018, č. j. 7726/18/5200-10422-711473, se pro **vady řízení zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15. 2. 2018, č. j. 7726/18/5200-10422-711473, jímž byl v řízení o odvolání žalobce změněn dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 12. 2013, č. j. 2114124/13/2507-24803-50541, kterým správce daně podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a podle § 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 587 160 Kč a sdělil mu penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 117 432 Kč.

2. Změna platebního výměru provedená napadeným rozhodnutím spočívala ve snížení daně z příjmů na 551 385 Kč a snížení sděleného penále na 110 227 Kč. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněný dodatečný platební výměr a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V podané žalobě žalobce nejprve stručně shrnul průběh daňového řízení. Konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil věc po právní stránce nesprávně, aniž by řádně zjistil skutkový stav, a podstatná část rozhodnutí je překvapivá s ohledem na dosud vedené řízení.
4. Žalobce byl přesvědčen, že je mezi účastníky řízení sporné uplatnění nákladů z titulu účasti žalobce ve veřejné obchodní společnosti. Žalobce zdůraznil, že k otázce jeho postavení ve veřejné obchodní společnosti se vztahuje soudní rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 6. 2008, č. j. 26 Cm 785/96-353, a rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 2. 2010, č. j. 6 Cmo 287/2009-578. S ohledem na závěry uvedené v předmětných soudních rozhodnutích a na důkazy opatřené a doplněné v rámci odvolacího řízení a vysvětlení podaná v projednávané věci, žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného uvedeným v bodech 21 a 22 napadeného rozhodnutí. Žalobce byl přesvědčen, že titul platby, resp. titul uplatněných nákladů je dán jednoznačně výše uvedenými rozhodnutími soudu. Jde o platbu spojenou s původním úvěrem veřejné obchodní společnosti a úroky, tedy příslušenství. Dále žalobce poukazoval na to, že v rámci odvolacího řízení doložil k výzvě žalovaného další vysvětlení a doklady spojené s danou položkou. Konkrétně dodatek č. 1 smlouvy o advokátní úschově peněz, výpisy z bankovního účtu advokátní kanceláře HKDW v. o. s. ze dne 30. 3. 2010, 31. 3. 2010, 1. 4. 2010 a 9. 4. 2010, pokyn k uvolnění a vyplacení peněz, potvrzení o provedené platbě a zprávu o advokátní úschově, ze které vyplývá, že celý předmět úschovy byl vyplacen ve prospěch účtu, jehož majitelem je společnost AVERSEN ENTERPRISES LIMITED, tj. věřitel podle rozsudku v dané věci.
5. Žalobce poukazoval na to, že podle žalovaného z uvedených důkazních prostředků nevyplývá, zda se jedná o úroky z úvěru, anebo úroky z prodlení. Podle žalovaného nebyla taktéž doložena žádná souvislost předložených dokladů o platbách s případnou úhradou úroků z prodlení ve výši 3 099 902 Kč. Žalovaný tak byl přesvědčen, že žalobce neprokázal náklady z titulu úroků ve výši 3 099 902 Kč. S uvedeným žalobce nesouhlasil a konstatoval, že k prokázání svých tvrzení též navrhoval výslech svědků, kteří prováděli výpočet podílu žalobce na úhradě závazku a současně část platby zohlednili v daňovém přiznání, a kteří realizovali advokátní úschovu a převody finanční prostředků. Výslech svědků ovšem žalovaný odmítl. Neprovedl ani žalobcem navrhovaný důkaz dožadáním u banky, která vede bankovní účet, na který byly finanční prostředky z úschovy vyplaceny, a nijak neodůvodnil jeho neprovedení.
6. Žalobce tvrdil, že žalovanému předložil i své písemné vysvětlení, se kterým se žalovaný nijak nevypořádal, a již jen z tohoto důvodu nemůže být rozhodnutí žalovaného správné. Žalobce poukazoval na to, že v uvedeném vyjádření upozorňoval na skutečnost, že správce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

daně vyměřuje daň z nákladů, které sám žalobce z nákladů již jednou vyloučil. Jedná se o podíl 700 000 Kč na úhradě jistiny úvěru, který nebyl nikdy při jeho úhradě vykázán jako náklady s vlivem na základ daně. S ohledem na to byly náklady zohledněny v základu daně pouze ve výši 2 399 902 Kč. Na námitkách uvedených v předmětném vyjádření žalobce setrval i v podané žalobě a konstatoval, že mu není zřejmé, z jakého důvodu správce daně zvýšil základ daně na částku 3 099 902 Kč, která byla v daňovém přiznání postupem podle zákona upravena, resp. z této částky bylo 700 000 Kč podřazeno pod položku zvyšující základ daně.

7. Žalobce namítal, že se žalovaný vůbec nezabýval navrženými důkazy, nereagoval na vysvětlení předložená žalobcem. Nadto žalobce upozorňoval na fakt, že žalovaný nahradil svůj původní důvod neuznání mimořádných nákladů jiným. Své výhrady k titulu a dokladům o zaplacení přednesl až ve lhůtě pro vyjádření se k závěrům v rámci odvolacího řízení a o případných návrzích rozhodl přesně za 1 den, aby se vyhnul prekluzi.
8. Žalobce rovněž vytýkal správci daně vyloučení nákladů ve výši 576 000 Kč spojených s chovem koní. Konstatoval, že správce daně vyloučil z daňově uznatelných nákladů fakturu č. 201012-01 vystavenou společností Lori Mar s. r. o. za zajištění ustájení celkem tří koní v době od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010 ve výši 216 000 Kč a fakturu č. 201012-02 vystavenou stejnou společností za zajištění tréninku, služby ošetřovatele, minerální doplňky a ostatní servis těchto koní v období 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010 ve výši 360 000 Kč. Žalobce považoval za nezbytné uvést, že činnost chovu uvedených koní se vztahuje k chovu koně kladrubskeho, který požívá ochrany jako národní památka. S tímto statutem se rovněž pojí náklady. Žalobce koně pořídil za účelem chovu a výcviku. Žalobce namítal, že se správce daně nikdy nezajímal o konec celého chovného výcviku koní. Pro potřebu posouzení věci je totiž podle žalobce nutné uvést, že koně byli v dalším zdaňovacím období prodáni, a v tomto smyslu je poté vyloučení nákladů spojených s jejich chovem postupem, který je v rozporu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
9. V souvislosti s posouzením nákladů spojených s chovem koní žalobce upozorňoval na výpověď J. W., která prokazuje okolnosti vzniku těchto nákladů, a na výpověď P. D., která potvrzuje, že společnost Lori Mar s. r. o. vystavila shora uvedené faktury a předmětné služby žalobci poskytla.
10. Žalobce dále upozorňoval na své písemné vyjádření k závěrům správce ohledně nákladů spojených s chovem koní a konstatoval, že byl vlastníkem koní, v daném období jim servis zajistil prostřednictvím společnosti Lori Mar s. r. o., jež své služby žalobci účtovala a on je zaplatil. Pokud na dané služby navazoval smluvní vztah mezi společností Lori Mar s. r. o. a jejím dodavatelem paní J. W., její služby a souvislost potvrdil P. D. Žalobce rovněž tvrdil, že se správce daně nijak nevypořádal s nutnými náklady spojenými se samotnou existencí koní. Správce daně žalobci nepřiznal náklady účtované, ale ani náklady minimálně nutné a zajišťující život koní, ačkoliv se toho žalobce dovolával ve svém vyjádření ze dne 13. 2. 2018. Postup přiznání nutných výdajů je podle žalobce ovšem přípustný. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 2 Afs 160/2016, podle kterého tzv. esenciální výdaje nelze opomenout v případě, kdy se posuzují výdaje logicky nutně vynaložené z podstaty posuzované věci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém písemném vyjádření nesouhlasil s námitkami uplatněnými žalobcem v podané žalobě. Trval na svém závěru, že žalobce neprokázal, zda předmětná částka ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výši 3 099 902 Kč představuje úroky z úvěru, nebo úroky z prodlení. Žalovaný konstatoval, že ani z žalobcem předložených důkazních prostředků, ani z dokumentů obsahujících listiny týkající se obchodní společnosti TEDELCO v. o. s., které si správce daně vyžádal od Krajského soudu v Ústí nad Labem, nevyplynulo, zda se v případě mimořádných nákladů jedná o úroky z úvěru, anebo úroky z prodlení, a zda byla částka uhrazena.

12. Žalovaný dále nesouhlasil s názorem žalobce, že jeho postup byl účelový bez jakékoliv snahy stanovit daň ve správné výši. Žalovaný dostal svým povinností a žádným způsobem žalobce nezkrátil v jeho právech. Přihlédl k tvrzením žalobce a jím předloženým důkazním prostředkům a posoudil je v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti.
13. K námitce žalobce, že v rozhodnutí o odvolání věděl, co posuzuje, a nyní tvrdí, že není prokázán titul úroků, žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí mimořádné náklady posuzoval vázán právními názory vyslovenými v rozsudku krajského soudu, podle kterého daňové orgány po žalobci požadovaly zejména, aby prokázal, že jím uplatněné náklady byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, přičemž upozadily skutečnost, že se mohlo jednat o náklady podle odstavce 2 téhož ustanovení, u kterých pro daňovou uznatelnost postačuje prokázat jejich souvislost s činností daňového subjektu.
14. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce o nesprávném posouzení nákladů na chov koní. Provedené důkazní prostředky neprokázaly tvrzení žalobce ve věci vyloučených nákladů na ustájení, trénink a další služby spojené s chovem koní. Výpověď J. W. neprokázala okolnosti vzniklých nákladů. Ani výpověď P. D. nebylo možné osvědčit jako důkaz prokazující tvrzení žalobce, neboť tyto dvě výpovědi, za absence dalších důkazních prostředků, jsou ve vzájemném rozporu. Žalovaný k tomu dále konstatoval, že správce daně v rámci doplnění odvolacího řízení s ohledem na závěry uvedené v rozsudku krajského soudu provedl dne 20. 6. 2017 výslech O. P. Tento svědek uvedl, že žalobce nezná. Obchodní spolupráce mezi nimi neprobíhala a předmětní koně v jeho stáji nebyli umístěni v roce 2010, ale až v období leden až březen 2011. Ustájení koní poté dohoda paní J. W., která koně dovezla a sdělila, že je jejich majitelkou. Žalovaný též upozornil na skutečnost, že O. P. vypověděl, že fakturace za ustájení koní probíhala měsíčně a faktury byly vystavovány na odběratele, obchodní společnost Wolf Star Production, spol. s r. o., za kterou jednala paní J. W.
15. Závěrem žalovaný konstatoval, že žalobce žádným způsobem neprokázal svá tvrzení stran služeb fakturovaných obchodní společností Lori Mar s. r. o., a žalobci tak nebylo možné přiznat uplatněné náklady na chov koní ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Před meritorním posouzením věci se soud zabýval tím, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné.
20. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
21. Žalobce v daném případě vytýkal žalovanému, že nijak nevysvětlil neprovedení jím navrženého důkazu ke ztotožnění čísla bankovního účtu, na který byla žalobcem poukázána finanční hotovost ve výši 4 800 000 Kč, resp. na který uhradil úroky z prodlení, které byl povinen uhradit společnosti AVARSEN ENTERPRISES LIMITED na základě rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 2. 2010, č. j. 6 Cmo 287/2009-578, a které později uplatnil jako mimořádné náklady. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nijak nevypořádal s jeho tvrzením, že správce daně dodatečně vyměřil daň z nákladů, které sám žalobce z nákladů již jednou vyloučil, resp. tedy s vyjádřením, že jako náklad snižující základ daně žalobce uplatnil v roce 2010 pouze částku ve výši 2 339 902 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. Soud po prostudování žalobou napadeného rozhodnutí zjistil, že je pravdou, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není zcela konkrétně uvedeno, z jakého důvodu žalovaný neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz dožádáním u banky, která vede účet, na který byla na základě pokynu žalobce k vyplacení peněz poukázána finanční hotovost ve výši 4 800 000 Kč. Nelze ovšem odhlédnout od skutečnosti, že z argumentace žalovaného (strana 6 a 7) je zřejmé, že tento důkaz neprovedl pro jeho nadbytečnost, neboť by nijak nepřispěl k objasnění skutečnosti, zda se v případě žalobcem uplatňovaných mimořádných nákladů jedná o úroky z prodlení, či úroky z úvěru. Žalovaný se totiž předně zabýval žalobcem předloženými listinnými důkazy, a to Dodatkem č. 1 smlouvy o advokátní úschově, výpisem z bankovního účtu společnosti HKDW v. o. s. ze dne 30. 3. 2010, 31. 3. 2010, 1. 4. 2010 a 9. 4. 2010, pokynem k uvolnění a vyplacení peněz ve výši 4 800 000 Kč, zprávou o advokátní úschově a potvrzením o provedené platbě ve výši 4 800 000 Kč vystaveným Českou spořitelnou a. s. na žádost advokátní kanceláře HDKW v. o. s. a konstatoval, že z nich nevyplývá, zda se v případě mimořádných nákladů z titulu úroků jedná o úroky z úvěru, nebo o úroky z prodlení. Rovněž podle žalovaného nebyla žalobcem doložena žádná souvislost předložených dokladů o platbách s případnou úhradou úroků z prodlení ve výši 3 099 902 Kč.
23. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy evidentní, z jakého důvodu žalovaný nepřistoupil k provedení navrhovaného důkazu dožádáním u banky ke ztotožnění čísla bankovního účtu, na který byla částka ve výši 4 800 000 Kč na základě pokynu žalobce vyplacena, a to pro jeho nadbytečnost, přičemž v daném případě by dle názoru soudu nebylo účelné rušit napadené rozhodnutí pouze z důvodu, aby daňový orgán v dalším řízení formálně dostal své povinnosti připojením dovětku, proč předmětný důkaz neprovedl.
24. Důvodnou soud ovšem shledal námitku žalobce vytykající žalovanému, že se nevypořádal s jeho tvrzeními uvedenými ve vyjádření ze dne 13. 2. 2018 ohledně výše žalobcem uplatněných nákladů. Žalobce v tomto vyjádření, jež bylo reakcí na seznámení se skutečností, že správcem daně není akceptováno jeho tvrzení ohledně daňové uznatelnosti mimořádných nákladů z titulu úroků z úvěru ve výši 3 099 902 Kč, v podstatě shodně jako v podané žalobě, namítal, že celkový dluh, který byl určen k zaplacení podle dotčeného rozsudku Vrchního soudu v Praze, činil 15 499 510 Kč. Zdůraznil, že rozsudkem Vrchního soudu v Praze bylo zavázáno celkem pět společníků, a tedy se celkový dluh podělil pěti. Podíl jednoho spolčeníka tak byl dán výši 3 099 902 Kč. Dále žalobce konstatoval, že tento podíl se skládal ze dvou složek, jistiny a úroků. Jistina úvěru byla dána výši 3 500 000 Kč, a tedy podíl na jednoho každého činil 700 000 Kč. Žalobce tvrdil, že tuto částku vyloučil v rámci podaného přiznání na řádku označeném jako oddíl „E“ položka č. 4 – 700 000 Kč s popisem „rozdíl-soudní rozhodnutí uč-da“. Z uvedeného podle žalobce tedy vyplývalo, že náklad snižující základ daně, který žalobce v roce 2010 uplatnil, činil pouze 2 399 902 Kč.
25. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je seznatelné, že žalovaný k vyjádření žalobce pouze stroze konstatoval, že žalobce v reakci na seznámení se se skutečností, že jeho tvrzení ohledně daňové uznatelnosti mimořádných nákladů z titulu úroku z úvěru nejsou akceptována, neuvedl žádné rozhodné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné relevantně posoudit daňovou uznatelnost předmětného výdaje. Soud má za to, že takovéto vypořádání námitky žalobce rozhodně nelze považovat za řádné a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumatelné. Argumentace žalovaného, proč považuje tvrzení žalobce za mylné, je naprosto nedostatečná. Žalovaný v podstatě žádnou relevantní argumentaci, kterou by vyvrátil námitky žalobce, nepředestřel, ačkoliv je v daném případě naprosto stěžejní pro osvětlení toho, na základě čeho bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

26. Soud totiž nemohl přehlédnout skutečnost, že v konkrétním případě se ze strany žalobce nejedná pouze o korekci svých vlastních tvrzení na poslední chvíli. Obsahem správního spisu je totiž emailová zpráva odeslaná V. K., daňovým poradcem žalobce, který sestavoval daňové přiznání žalobce za rok 2010, paní K. V. a žalobci, jejíž obsah zcela koresponduje s tvrzeními žalobce uvedenými ve vyjádření ze dne 13. 2. 2018. Konkrétně je v ní uvedeno, že „s ohledem na skutečnost, že došlo ke změně vstupních údajů (údajů vyplývajících z rozhodnutí Vrchního soudu) měním svůj původní výpočet, neměním ale jeho metodiku: 1. Celkový dluh vyplývající z rozhodnutí VS je 15 466 510 Kč rozdělím 5 a výsledkem je suma 3 099 902 Kč (dluh na jednoho účastníka soudního řízení); 2. z částky 3 099 902 odečítám částku vypočtenou jako jistina 3 500 000 dělím 5 a získám sumu 700 000 Kč; 3. od částky 3 099 902 odečtu částku 700 000 a dostanu sumu úroků zákonných i z prodlení tedy částku 2 399 902 Kč a to je suma co by daňově relevantní náklad.“ Předmětný email byl poté připojen k internímu účetnímu dokladu č. 01 000034, kterým byly na vrub účtu „X“ – Ostatní mimořádné náklady proúčtovány mimořádné náklady z titulu úroků z úvěru ve výši 3 099 902 Kč. Tento doklad byl součástí správního spisu.
27. Vzhledem k tomu, že žalovaný nedostal své povinnosti řádně se vypořádat s námitkou žalobce, neboť v rozhodnutí absentují jakékoliv úvahy osvětlující, na základě čeho žalovaný dospěl k závěru, že žalobce skutečně jako daňově uznatelný náklad ve svém daňovém přiznání uplatnil částku o 700 000 Kč vyšší, než tvrdí ve svém vyjádření, tj. částku 3 099 902 Kč, o níž žalovaný poté zvýšil základ daně žalobci, resp. proč v průběhu daňového řízení požadoval po žalobci, aby prokázal, že byla z jeho strany uhrazena částka ve výši 3 099 902 Kč, namísto částky 2 399 902 Kč. Přitom správné určení výše částky, o kterou si podle žalovaného žalobce neoprávněně snížil základ daně, má přímý vliv na výši doměřené daně. Absenci reakce žalovaného na tvrzení žalobce, resp. její omezení na pouhé strohé konstatování, soud tak považuje za rozpornou s výše citovanými judikaturními závěry, a odůvodnění žalovaného pak v tomto smyslu za zcela nedostatečné. Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť žalovaný nedostal své povinnosti řádně se vypořádat s námitkami žalobce.
28. V této souvislosti soud dále uvádí, že ačkoliv již jen vada řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zcela postačuje k tomu, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, uvedené nebrání soudu, aby se zabýval dalšími námitkami žalobce, a to výhradami souvisejícími s tím, že správce daně z daňově uznatelných nákladů vyloučil náklady ve výši 576 000 Kč spojené s chovem koní.
29. Před hodnocením těchto žalobních námitek považuje soud ovšem za nutné připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.

30. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, nebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. Důkazní prostředky zde budou spíše pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví. Z hlediska unesení důkazního břemene je tak nerozhodné, jaký počet či jaký druh účetních a jiných dokladů či evidencí byl předložen, neboť určující je pouze jejich obsah. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 Afs 62/2013-37, v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 12/2003-277, publ. pod č. 666/2005 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Povinností ani cílem správce daně tedy rozhodně není vyhledávat za daňový subjekt všechny možnosti, jimiž by tomuto subjektu daňovou povinnost snížil.
31. Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene mezi daňovým subjektem a správcem daně vychází z toho, že prioritním účelem daňového řízení je ochrana zájmu státu na řádném plnění daňových povinností ze strany daňových subjektů při zachování jejich práv a právem chráněných zájmů. Nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene je přitom ústavně konformní, neboť je výrazem veřejného zájmu na správném stanovení a výběru daní. Navíc vychází ze zásady, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo ji tvrdí. Na rozdíl od jiných druhů řízení sice není věcí svobodné vůle daňového subjektu, zda určité skutečnosti ve vyměřovacím řízení uvede, či nikoliv, neboť ho v něm stíhá povinnost tvrzení v podobě podání daňového přiznání, nicméně uvedená zásada je v modifikované podobě zachována i ve vyměřovacím řízení, jelikož také v něm se důkazní břemeno vztahuje pouze k prokázání skutečností vázících se k daňovému subjektu, který je uvedl v daňovém přiznání nebo je byl v něm povinen uvést. Jen daňový subjekt má totiž podrobné poznatky o veškeré své činnosti, příjmech a výdajích (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. pod č. 113/2006 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupný na www.usoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Soud dále připomíná, že daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Vzniknou-li správci daně v souvislosti s předloženými listinami či jinými důkazními prostředky předloženými daňovým subjektem určité pochybnosti, je povinen tyto pochybnosti prokázat [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu].
33. V dané věci byla u žalobce dne 29. 10. 2012 zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010, o čemž byl pořízen protokol č. j. 146031/12/196931507318. Předmětem kontroly mělo být prověření, zda ztráta ve výši 3 734 033 Kč na řádce 104 přílohy č. 1 daňového přiznání byla vykázána ve správné výši. V projednávané věci měl správce daně mimo jiné pochybnosti ve vztahu k žalobcem uplatněným nákladům ve výši 576 000 Kč spojeným s chovem koní. Při ústním jednání dne 2. 1. 2013 správce daně upozornil žalobce, že podle účetního dokladu č. KDF 01 000038 si na nákladovém účtu 518 06 účtuje veterinární služby ve výši 216 000 Kč. Z předloženého dokladu se mělo jednat o ustájení 3 koní v době od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010. Dále správce daně upozornil, že dle účetního dokladu č. KDF 01 000037 si žalobce účtuje na nákladovém účtu 518 06 veterinární služby ve výši 360 000 Kč. Z předloženého daňové dokladu se jedná o trénink, služby ošetřovatele, minerální doplňky a ostatní servis 3 hřebců v době od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010. Správce daně vyzval žalobce, aby sdělil, jak mu shora uvedené náklady sloužily k dosažení, zajištění a udržení příjmů a kde byli předmětní koně ustájeni. Při ústním jednání dne 15. 1. 2013 zástupce žalobce k nákladům ve výši 576 000 Kč sdělil, že koně byli ustájeni v obci Židovice u Libčevce, okres Louny. Jedná se o drezurní koně, se kterými je počítáno, že po výcviku budou prodáni a slouží k obchodu. Tím ovšem nebyly pochybnosti správce daně rozptýleny a na základě dokladů získaných od Ministerstva zemědělství vznikly správci daně další, a ten tudíž vyzval žalobce výzvou ze dne 17. 1. 2013 k jejich odstranění. Správcem zjištěné pochybnosti spočívaly v tom, že v rámci výzvy k poskytnutí informací adresované Ministerstvu zemědělství, úseku zemědělských komodit, výzkumu a poradenství zjistil, že koně s evidenčními čísly „X“, „X“ a „X“ jsou v úřední evidenci koní evidovány na daňový subjekt až do 1. 7. 2012, z čehož vyplývá, že v době, kdy daňový subjekt zařadil koně do obchodního majetku a uplatňoval náklady, byli koně evidováni na někoho jiného. Na základě uvedeného vyzval správce daně žalobce k předložení nebo navržení důkazních prostředků prokazujících, že náklady byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů žalobce v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
34. Popsané pochybnosti správce daně shledal soud důvodnými, jednoznačně a srozumitelně formulovanými a rovněž řádně prokázanými. Správce daně tak unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, neboť prokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí. Prokázáním pochybností správce daně přešlo důkazní břemeno na žalobce, který tak byl povinen prokázat svá tvrzení uvedená v daňovém přiznání, resp. v dalších podáních.
35. Žalobce v průběhu v průběhu daňového řízení ve vztahu k prokázání svého tvrzení o faktickém vynaložení předmětných nákladů na chov koní navrhl výslech svědkyně J. W. Tuto svědeckou výpověď správce daně řádným procesním způsobem provedl. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 27. 3. 2013, č. j. 527526/13/2507-05402-507318, J. W. správci daně sdělila, že ji žalobce požádal, aby vysvětlila problematiku chovu a výcviku jeho koní. Tvrdila, že zná koně jménem „X“, jménem „X“ a jménem „X“. Věděla, že vlastníkem uvedených koní v roce 2010 byla společnost MIAMAR. Nebyla si ovšem jista, zda po celý rok. Sdělila, že uvedení koně byli v roce 2010 ustájeni na několika místech, a to Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v Rakousku a Židovicích. Společnost Lori Mar s. r. o. byla její servisní firma, která pro ni zajišťovala veškerý servis sportovního provozu, a to od doby, co se žalobce stal majitelem koní, což bylo asi od července 2010.

36. Správce daně poté vycházel též ze svědecké výpovědi P. D., bývalého jednatele společnosti Lori Mar s. r. o., který podle protokolu o ústním jednání ze dne 27. 3. 2013, č. j. 527527/13/2507-05402-507318, vypověděl, že jednatelem společnosti Lori Mar s. r. o. byl v roce 2010. Tvrdil, že žalobce zná z obchodních jednání a z oblasti hudby. V roce 2010 s ním obchodoval. Poskytl mu služby týkající se ustájení koní a služby s tím spojené, a to výcvik a trénink, které pro ně zajišťovala a fakturovala J. W. Svědek dále vypověděl, že za společnost Lori Mar s. r. o. jednal se žalobcem on osobně. Potvrdil, že společnost Lori Mar s. r. o. vystavila daňové doklady č. 201012-01 a č. 201012-02. K dotazu správce daně, že předmětem faktury č. 201012-01 je zajištění ustájení 3 koní a kde byli ustájeni, odpověděl, že v Židovicích u Loun. Koně k ustájení přepravovala J. W. Cena za ustájení koní byla stanovena dohodou. Činnosti spojené s ustájením koní zajišťovala rovněž J. W., která společnosti předmětné služby fakturovala jako živnostník. Vystavené faktury byly žalobcem uhrazeny v roce 2010, ve splátkách a hotově.
37. Daňové orgány vycházely též z listinných důkazních prostředků, zejména z dotčených faktura, tj. z faktury č. 201012-01 vystavené společností Lori Mar s. r. o. na částku ve výši 216 000 Kč za zajištění ustájení v požadované kvalitě celkem tří koní/hřebců v době od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010 a faktury č. 201012-02 vystavené rovněž společností Lori Mar s. r. o. na částku ve výši 360 000 Kč za zajištění tréninku, služby, ošetřovatele, minerální doplňky a ostatní servis celkem tří hřebců v době od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010.
38. Dále správce daně při svém rozhodování vyšel z údajů, které mu poskytl O. P. ohledně služeb, které měl poskytnout při ustájení koní jménem „X“, s evidenčním číslem „X“, „X“ s evidenčním číslem „X“ a „X“ s evidenčním číslem „X“. O. P. dne 6. 6. 2017 správci daně zaslal stručné vyjádření, v němž uvedl, že služby při ustájení těchto koní poskytoval paní J. W., která vystupovala jako zástupce společnosti Wolf Star Production, spol. s r. o. Koně byli ustájeni v Židovicích. Ke svému vyjádření připojil kopii z evidence obsahující informace o ustájení koní, z níž je patrné, že všichni tři koně byli ustájeni v Židovicích v období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011, a přehled faktur vystavených na společnost Wolf Star Production, spol. s r. o.
39. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 20. 6. 2017, č. j. 16569111/17/2507-60562-506853, se poté O. P. dostavil téhož dne ke správci daně, kde vypověděl, že neví, z jakého důvodu byl předvolán. Žalobce nikdy neviděl a nezná ho. K dotazu, zda byli v roce 2010 v jeho stáji ustájeni koně jménem „X“, „X“ a „X“, sdělil, že nikoliv. Uvedení koně byli ustájeni v jeho stáji na začátku roku 2011 po dobu tří měsíců, a to od ledna do března. Ustájení koně měli k dispozici celý areál a čištění boxů včetně krmení. Jejich ustájení telefonicky objednala J. W., která je i přivezla přepravníkem. Přijela na dvakrát, jelikož přepravník byl pouze na dva koně. K dotazu správce daně, jakým způsobem se mu J. W. prokázala jako majitelka koní, uvedl, že to pouze sdělila a předala mu při příchodu do stáje průkazy koní. V průkazech majitelku nekontroloval, jelikož ty se vždy předávají pouze pro případnou kontrolu veterinářů. Předpokládá se, že kdo je majitelem průkazu, je i majitelem koně. K práci s koňmi konstatoval, že tuto zajišťovala J. W. a její pomocník. K dotazům zástupce žalobce poté O. P. sdělil, že co se týče přesného data ustájení předmětných koní, dnes vychází z podkladů, které má k dispozici. Pro fakturaci za ustájení koní mu J. W. předala

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cedulku s údaji společnosti Wolf Star Production, spol. s r. o. S ohledem na to bylo fakturováno na tuto společnost.

40. Správce daně, ani poté, co byl Ministerstvem zemědělství korigován údaj o tom, kdy byli předmětní koně na žalobce evidováni, tj. že se tak stalo již dne 1. 7. 2010, a nikoliv dne 1. 7. 2012, jak původně Ministerstvo zemědělství uvádělo, a byly provedeny shora poukazované výsledky jednatele společnosti Lori Mar s. r. o. P. D., majitele stájí v Židovicích O. P. a žalobcem navržený výsledek J. W., neměl za prokázané, že náklad ve výši 576 000 Kč za služby, ustájení a trénink koní byl uplatněn v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Svůj závěr správce daně založil na tom, že z výpovědí J. W. a P. D. nebylo jednoznačně prokázáno, že společnost Lori Mar s. r. o. je tím, kdo skutečně žalobci poskytl společností fakturované služby. Správce daně měl za to, že výpovědi J. W. a P. D. jsou ve vzájemném rozporu.
41. Předmětná pochybnost poté přetrvávala i u žalovaného, a to i po provedení výsledku O. P. dne 20. 6. 2017. Podle žalovaného z jeho výpovědi jednoznačně vyplynulo, že předmětní koně nebyli u něj ustájeni v roce 2010, ale až v roce 2011. Nadto faktury za ustájení koní a služby za rok 2011 byly vystaveny na odběratele společnost Wolf Star Production, spol. s r. o., za kterou vystupovala J. W., a nikoliv na společnost Lori Mar s. r. o.
42. Soud předně uvádí, že žalobcem předložené faktury (faktura č. 201012-01 a faktura č. 201012-02) vystavené společností Lori Mar s. r. o., samy o sobě skutečně nemohou prokázat, že došlo k poskytnutí daných služeb společností Lori Mar, s. r. o.
43. Nicméně soud je shodně s žalobcem přesvědčen, že svědecké výpovědi P. D. a J. W. ve své podstatě nemusí být ve vzájemném rozporu. Skutečnosti, které uvedli J. W. a P. D. v rámci svých svědeckých výpovědí sice zcela bezpečně nepotvrzují tvrzení žalobce, že to byla právě společnost Lori Mar s. r. o., která pro něj zajistila ustájení koní a služby s tím spojené, za což požadovala po žalobci uhradit částku v celkové výši 576 000 Kč. Nelze z nich však bez jakýchkoliv pochybností dovodit, že tomu tak skutečně nebylo.
44. Oba svědci shodně uvedli, že koně byli v roce 2010 ustájeni v Židovicích, kdy P. D. konkretizoval, že se jedná o Židovice u Loun, a že k ustájení je přepravovala J. W. Na základě předmětných výpovědí ovšem nelze bez dalšího vyloučit, že společnost Lori Mar, s. r. o., pro J. W. skutečně nezajišťovala jí tvrzený servis, např. spočívající v dodávání minerálních látek, krmiva pro koně a jiných služeb, a že J. W. neobstarala pouze ustájení koní a jejich výcvik a trénink, a tuto svou činnost později nevyfakturovala společnosti Lori Mar, s. r. o., jak tvrdí P. D.
45. Jak vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 27. 3. 2013, správce daně se v rámci provedeného výsledku J. W. nedotazoval na to, co přesně pro ni zajišťovala její servisní firma, komu fakturovala za své služby a o jaké konkrétní služby se jednalo, ačkoliv se položení daných otázek nabízelo, neboť svědecká výpověď J. W., následovala po výpovědi P. D., který vypověděl, že J. W. pracovala pro společnost jako živnostník. Soud podotýká, že správce daně ani při výsledku P. D. nijak podrobně nezkoumal, jak probíhala spolupráce mezi společností Lori Mar s. r. o. a J. W., spokojil se pouze s konstatováním, že J. W. zajišťovala činnosti spojené s ustájením koní, tyto poté vyfakturovala společnosti Lori Mar s. r. o. Správce daně již dále nezjišťoval, o jaké konkrétní činnosti se jednalo.
46. Pokud žalovaný uvádí, že má za prokázané, že předmětní koně nebyli vůbec ustájeni v Židovicích v roce 2010, jak tvrdí žalobce, ale až v roce 2011, přičemž v této souvislosti odkazuje na výpověď O. P., soud uvádí, že mu není ani z odůvodnění žalobou napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí, ani z obsahu správního spisu zřejmé, z jakého důvodu byl k této otázce vyslechnut právě O. P. Žalobce, ani další vyslechnutí svědci (P. D., J. W.) netvrdili, že by předmětní koně měli být v roce 2010 ustájeni přímo u O. P. Jak žalobce, tak P. D. a J. W. pouze konstatovali, že koně byli v roce 2010 ustájeni v Židovicích u Loun, nekonkretizovali však přesné místo, či stáje a správce daně uvedené u nich ani nezjišťoval. Z obsahu správního spisu, resp. z provedených důkazů rovněž není zřejmé, zda se správce daně zabýval možností, že by v Židovicích u Loun existovaly i jiné stáje, ve kterých by mohli být předmětní koně ustájeni v roce 2010.

47. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že nemá za to, že by na základě provedených svědeckých výpovědí bylo možné jednoznačně dospět k závěru, že žalobce neprokázal své tvrzení, že služby fakturované společností Lori Mar s. r. o. ve výši 576 000 Kč mu tato společnost skutečně neposkytla, a že předmětní koně ve skutečnosti nebyli v roce 2010 ustájeni v obci Židovice u Loun. Soud shrnuje, že řádné nezjištění stavu věci v tomto případě mohlo vést ke znemožnění žalobci unést jeho důkazní břemeno. Dané pochybení správce daně, potažmo i žalovaného soud považuje za takovou vadu, která podstatným způsobem ovlivnila rozhodnutí správce daně a na ně navazující žalobou napadené rozhodnutí.
48. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že žalovaný přednesl své výhrady vůči žalobcem uplatněným mimořádným nákladům ve výši 3 099 902 Kč až ve lhůtě pro vyjádření se k závěrům v rámci odvolacího řízení a o případných návrzích rozhodl přesně za jeden den, aby se vyhnul prekluzi. Soud uvádí, že z daňového spisu je zřejmé, že žalobce byl s konkrétními pochybnostmi žalovaného ohledně uplatněných mimořádných nákladů z titulu úroku z úvěru seznámen dne 30. 1. 2018. Žalovaným mu byla poskytnuta lhůta 15 dnů k vyjádření se, kterou žalobce využil a dne 13. 2. 2018 zaslal žalovanému své vyjádření, a to včetně listinných důkazů. Je pravdou, že žalovaný rozhodl pouhé dva dny poté, co obdržel vyjádření žalobce. Nicméně uvedené nelze považovat za pochybení mající vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobce uvedeným postupem žalovaného nebyl nijak zkrácen na svých právech. Žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.
49. Námitkami žalobce ohledně výše uhrazených mimořádných nákladů z titulu úroků z úvěru a prokázání jejich uhrazení, se soud nezabýval, neboť je nejprve na žalovaném, aby učinil úsudek o tom, v jaké výši žalobce v roce 2010 uplatnil náklady snižující základ daně, resp. aby zdůvodnil, proč nepřisvědčil argumentaci žalobce, že základ daně měl být žalovaným případně zvýšen pouze o částku ve výši 2 399 902 Kč, a zdůvodnil, proč požadoval po žalobci prokázání uhrazení mimořádných nákladů ve výši 3 099 902 Kč. Soud se rovněž dále nevěnoval ani námitkám žalobce ohledně toho, že správce daně měl v případě nákladů spojených s chovem koní minimálně zohlednit tzv. esenciální výdaje, resp. nutné náklady spojené se samotnou podstatou jejich existence, s ohledem na shora uvedené by totiž vypořádání těchto námitek bylo rovněž předčasné.
50. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil, neboť shledal žalobou napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelným a zároveň dospěl k závěru, že daňové orgány v daném případě postupovaly v rozporu s požadavkem správního zjištění daně (§ 1 odst. 2 daňového řádu), což mohlo vést ke znemožnění žalobci unést jeho důkazní břemeno. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. Návrhu žalobce, aby soud zrušil také dodatečný platební výměr, soud nevyhověl, neboť podle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS, platí, že „je vyloučeno, aby po zrušení platebního výměru správce daně prvního stupně pokračoval v daňovém řízení a o dani znovu rozhodl.“ Zrušení dodatečného platebního výměru by tedy bránilo tomu, aby žalovaný, resp. správce daně, mohli o dani z příjmů v daném případě znovu rozhodnout a vyměřit ji.

51. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů daňově poradenské společnosti [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 téže vyhlášky].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. června 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)